

O întâmplare amuzantă la grădina zoologică

În timpul vizitei la Grădina Zoologică, pe care am efectuat-o cu părinții în acest sfârșit de săptămână, am fost personajul principal al unei întâmplări care m-a speriat, dar care a avut și o parte amuzantă.

După ce am vizitat mai multe sectoare în care erau diverse animale, care de care mai frumoase și înfiorătoare totodată (lei, crocodili, șerpi gigantici), am ajuns la cușca cu maimuțe. Dacă până la acest sector am respectat întocmai anunțurile scrise cu litere mari, prin care vizitatorii erau anunțați să nu se apropie de cuștile cu animale, aici am ignorat acel anunț. Furat de frumusețea maimuțelor și luând exemplul de la ceilalți oameni prezenți la zoo, m-am apropiat de cușcă pentru a face o poză unei maimuțe mici, care se dădea într-un leagăn improvizat. Privind prin obiectiv, pentru a prinde cât mai bine maimuța în cadru, nu am băgat de seamă că dintr-o parte a cuștii o maimuță se apropia pe furiș de mine. Într-o fracțiune de secundă, până se reușesc să apăs pe buton pentru a face poza, maimuța, care deja era lângă mine, a pus mâna pe aparatul foto și mi l-a smuls din mână. După un moment de încremenire, din cauza surprizei, am început să urlu ca din gură de șarpe: "Maimuța, maimuța ... mi-a furat aparatul foto! Prindeți-o!".

În tot acest timp, maimuța s-a îndepărtat de marginea cuștii și s-a refugiat undeva deasupra, pe o cracă legată de acoperișul cuștii. În jurul nostru s-a adunat mai multă lume, copii și părinți, care au început să râdă de pățania mea. Mie nu-mi ardea de răs, eram foarte supărat pe maimuța hoată. Împreună cu părinții mei am început să strigăm la maimuță, cu gândul că, poate speriată de țipetele noastre, ne va returna obiectul însușit pe nedrept. Maimuța nu dădea nici un semn că i-ar fi păsat de toată agitația noastră. Animalul studia cu mare interes camera foto și o rotea de pe o parte pe altă, parcă încercând să-și dea seama cum se folosește.

La un moment dat, de nicăieri, apărură un îngrijitor alertat de strigătele noastre. După cearta de rigoare pe care am primit-o eu, dar și părinții mei, pentru că mi-au permis să mă apropiau de cușcă, îngrijitorul dispărură. După câteva minute era în curtea maimuței înarmat cu mai multe banane și portocale. După alte câteva minute de negocieri cu maimuța și după ce a încercat să o momească cu fructele cu care era înarmat, îngrijitorul reuși să convingă maimuța să se apropie de el. Întocmai ca un om, maimuța întinse mâna stângă către îngrijitor pentru a primi fructele, în timp ce mâna în care era camera o ținea la spate. Când a atins

fructele a întins și ea aparatul foto. În momentul următorul schimbul era efectuat, maimuța cedând aparatul în favoarea fructelor. Imediat un ropot de aplauze și țipete de bucurie umplură împrejurul cuștii. Oamenii care au asistat la întreaga scenă își exprimau uimirea și bucuria de finalul fericit al întregii scene la care au fost martori.

După alte câteva minute îngrijitorul se întoarse cu aparatul și mi-l înmână, dar nu înainte de încă o tură de morală pe marginea respectării anunțurilor dintr-o grădină zoologică. După ce mi-am însușit spusele salvatorului aparatului foto, am promis că nu se va mai întâmpla și ne-am despărțit de el. Abia acum mi-am permis să cercetez în amănunt camera. Părea în regulă, la exterior nu suferise nicio stricăciune. Curios dacă reușisem să immortalizez maimuța pentru care mă apropiasem de gard, am deschis aparatul foto și am început să studiez imaginile din aparat. Ajuns la ultimele fotografii am rămas mut de uimire și am început să râd sănător. Din aparatul foto îmi rânjea maimuța hoată! Le-am arătat și părinților și le-am explicat că probabil maimuța reușise din întâmplare să deschidă aparatul, iar în timp ce învârtea camera, apăsase pe declanșator. Cert era că aveam imagini cu maimuța buclucașă! Am început să râdem toți trei și ne-am îndreptat spre ieșire, amuzați și bucuroși că totul este bine când se termină cu bine.